

der beklagede sig herover overfor Justitsministeren eller en anden Dyrighed eller Myndighed — eller maasse overfor Folkethinget — at det egentlig slet ikke var nogen Dyrighedsforanstaltning, som havde fundet Sted, men at det kun var en Følge af det almindelige Menneskelighedsprincip, saa vilde en saadan Mand — tror jeg — have nogen Sanskelighed ved at forstaa et saadan Raisonnement (S. Kruse: Paa ingen Maade.). Naar endelig det ærede Medlem spurgte om, hvad der borgede os for, at ikke det stik Modsatte af det, hvortil jeg havde hentydet — nemlig det, at en mindre formuende Mand kunde lide et Tab, som han ikke kunde taale — kunde finde Sted, naar Lovforslaget blev vedtaget, saaledes som det her er forelagt, idet det tværtimod kunde blive en formuende Mand, som led et stort Tab, og at Erstatningen af dette store Tab kunde komme til at trykke haardt paa mange Smaafolk i Kommunerne, saa skal jeg slet ikke gaa videre ind paa denne Tankegang. Jeg skal kun for mit Vedkommende sige, at den Omstændighed, at muligvis en formuende Mand kunde komme til at gjøre et Erstatningskrav gjældende, som kunde komme til at trykke paa Andre, har for mig, naar det erkjendes, at han i og for sig har et naturligt Krav paa en saadan Erstatning, ikke stor Bægt overfor den Betragtning, at hvis man ikke vedtager en saadan Foranstaltning, saa vil, om ikke mange, saa dog nogle Folk kunne komme til at lide Tab, som de aldeles ikke kunne bære. Dette Betsyn, der, som sagt, er traadt frem i praktisk Form, kan ikke for mit Vedkommende skydes til Side ved den blotte Mulighed, at muligvis ogsaa en formuende Mand kunde komme til at nyde Godt af en Bestemmelse, som man dog i og for sig erkjender for at være retfærdig.

P. C. Olsen: Jeg tilstaa, at denne Behandling har overrasket mig ikke ganske lidt. Det forekommer mig, at det foreliggende Lovforslag hviler paa saa humane Grundtæninger, at jeg troede, at, naar den Misforstaaelse var opklaret, som jo forrige Gang var Grunden til, at der ikke kom Noget ud af Lovforslaget, der da Intet vilde være i Veien for Lovens videre Fremme. Det blev nemlig den Gang udtalt, at der var Forsikrings-selskaber, hvor man kunde tegne sig for disse Tilfælde; nu er det oplyst, at der ikke er saadanne Forsikrings-selskaber (En Stemme: Jo, der er eet!) Ja, men det er ikke noget stort Selskab. Det er altsaa nu oplyst, at det ikke er almindeligt, at man kan tegne sig og forsikre sig mod slige Tilfælde. Hvorledes man nu end vender og dreier Sagen, og hvorledes end det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Th. Kruse) vender op og ned derpaa, saa er Sagen dog den, at Tabet bliver større for den enkelte Mand, end det bliver for hele Kommunen. Enten det nu er stort eller lille, saa vil det for hele Kommunen være lettere at udrede den

Erstatning, der i vedkommende Tilfælde vil fordres, end det vil være for den enkelte Mand, hvem et saadant Tilfælde kan overkomme uden nogenformelt Skyld fra hans Side. Med Betsyn til hvad det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen) mente, at, naar Trangen blev stor, saa vilde Udviklingen komme af sig selv, og at, naar denne Lov ikke kom ud, vilde Udviklingen ordne Forholdet af sig selv, skal jeg bemærke, at jeg ikke tror, at der fra det Tidspunkt i Fjor, da vi indskrænkede Loven til blot at gjælde for Kjøbenhavn — det skete jo nemlig ved 2den Behandling — har viist sig større Udvikling i den Retning; skulde det vise sig, saa forekommer det mig, at Loven slet ikke vil være til Ginder derfor. Hvis der virkelig, saaledes som ærede Medlemmer have udtrykt sig, er saa stærk Stemning mod Loven, og hvis den er saa mislig, saa vil vedkommende Kommune og vedkommende enkelte Skatteyder til Kommunen nok sørge for at afhjælpe de Besværligheder, som man ved denne Lov vilde komme i, og det vil netop fremme Udviklingen i den antydede Retning. Naar det ærede Medlem for Veile Amts 5te Valgkreds (Sørensen) sagde, at han vilde stille Forslag om, at Loven kun skulde gjælde for Kjøbenhavn, er det mig ubegribeligt, at han vil gjøre det; da maa han hellere stemme mod hele Loven, thi, som allerede bemærket, der er meget større Trang til Loven paa Landet end baade i Kjøbstæderne og i Kjøbenhavn. Jeg kan derfor ikke Andet end anbefale det foreliggende Lovforslag, som efter min Formening hviler paa yderst humane Grundtæninger.

Th. Kruse: Jeg skal tillade mig at udtale, at det var mig en ikke ringe Tilfredsstillelse, at den høitærede Justitsminister fandt sig foranlediget til at indbegaa mig paa den Maade, hvorpaa han gjorde det; thi det er mig altid et sikkert Tegns paa, at man fra den modsatte Side mangler virkelige Argumenter, naar man der møder med Synlighed og Ironi; imidlertid, med den Slags Baaden kan man ikke bortvise eller tilfidskaffe vore Betænkkeligheder, nei, det skal der ganske andre Ting til. Jeg finder det saare mærkeligt, at, naar vi, som leve paa Landet og daglig have de landlige Forhold for Øie og have havt det gennem en Række af Aar — jeg for mit Vedkommende har havt det hele Livet — sige: Der findes ikke Trang dertil paa Landet, der er ikke Døfter om denne Lov paa Landet, disse Døfter skulde da være ganske spredte, men der findes en bestemt Overbevisning om det Modsatte, nemlig at Loven ikke bør udfomme for Landet — der saa overfor os stiller sig ærede Medlemmer, som bo i Kjøbenhavn, og sige: Jo, der er meget større Trang til den paa Landet end her i Kjøbenhavn. Er der ikke Trang til den i Kjøbenhavn, saa er det meget besynderligt, at den høitærede Justitsminister har fundet sig foranlediget til at forelægge et Lov-